

Dorothea Schjoldagers foredrag om kvindelige præster

Taler

Dorothea Schjoldager
Feminist og
kvindesagsforkæmper

Sted

Helsinki

Allerede i en lang aarrække har norske kvinder gennem sine organisationer og enkeltvis arbeidet for at faa kvindelige præster.

Det har aldrig været vor mening at disse skulde være istedetfor de mandlige, eller paa nogen maate overflødiggjøre dem. Vort krav er samme ret for kvinder som for mænd til at faa kirkens presteembeder — naturligvis under ellers like vilkaar og kvalifikationer.

Jeg vil tillate mig nærmere at redegjøre for grundene for vort krav og hvordan arbeidet har været ordnet igjennem aarene.

Naar spørgsmaalet »kvindelige præster« mundtlig og skriftlig har været drøftet, har vore — eller sakens — motstandere fundet at det var et nyt utslag af kvindesakskvinderne, en kvindesak. Ja, og nei. Vi kan ikke godt vente til mændene vil føre den sak frem. Forsaayidt blir dette en kvindernes sak blandt de mange andre vi maa arbeide med og for. Ellers er det vel en samfundssak saa stor som nogen anden. Det er nemlig først for vort samfund vi vil ha ogsaa kvinder som præster. I den ene etat efter den anden arbeider nu mænd og kvinder sammen, — samarbejde i kirkens tjeneste tillater ikke den norske lov, som ellers har git de norske kvinder saa mange rettigheter og goder.

Det forekommer os næsten utrolig at grænsen for vort mangesidige arbeide indenfor menigheten og ellers i det store samfund, er sat ved kirkens alter og prækestol. Vi har lov til at benytte kirkens prækestol til et missions- eller socialt foredrag, kun maa vi ikke holde et opbyggeligt foredrag der. Opbyggelser, bibeltimer, andagt eller sociale foredrag kan kvinder holde i andre lokaler, de kan ogsaa lede de store masse møter o. s. v. — mange anerkjendes som

udmerkede talere, men — — like stængt staar den norske statskirke for en kvinde som prest.

Man overser at vore menigheter har baade mænd og kvinder.

En kvindelig fange i et af vore fængsler så en gang, at hun var glad hver gang hun hørte fængselsprestens præken, »men jeg kan jo aldrig betro mig til en mand«, la hun til.

Det tør være mange kvinder af samme mening som fangen. Med al anerkjendelse av vore mange udmerkede prester, er det vanskelig at tænke sig at en kvindelig sjælesørger skulde være overflødig eller uduelig til at trøste, opmuntre og hjælpe de mange ulykkelige som vilde søge hende. Meget ay vort daglige menighetsarbeide maa vel ogsaa sies særlig at ligge bedre tilrette for kvinder end for Mænd.

Der er ogsaa opgaver for hende i fængsler, sykehuser og i hjemmene.

Hvad saa endelig den første og største betingelse for en prest angaar, det at være en personlig kristen for at kunne føre andre til Kristus — saa vet vi at det maal arbeider man for at naa enten man er mand eller kvinde.

Vi har flere sognekald end prester. I Nord-Norge har der længe været prestenød: 60—70 prester mangler endnu der. Landet har ikke prester nok for tiden. Universitetet er aapent for baade Mænd og kvinder [sic] som vil utdanne sig for prestegerningen — mændene alene kan faa et embede som prest — de fleste andre embeder kan besættes med kvinder nu.

Det er nødvendig i vor tid at kirkens dører aapnes for kvindelige prester.

Det er ogsaa retfærdig dette krav, som vi i lovs form ønsker imøtekommet.

Det vil i denne forsamling ha interesse, tror jeg, at litt av vort arbeide for saken nævnes.

Massemøter og landsmøter har forberedt de mange henvendelser og uttalelser om vort krav som vore myndigheter har faat tilsendt. Deputationer fra »Norske Kvinders Nationalraad« har hat foretræde for vort storting, hvor odelsting og

lagting har stemt imot,

Det teologiske fakultet har gransket vore henvendelser og de store møters resolutioner, men ikke fundet det tilraadelig. Av landets 6 biskopper stemte 5 imot — kun én var for saken.

De 5 biskopper som stemte mot, begrundet sine uttalelser med at de fandt det »mot Guds ord og Bibelens opfatning«. Jeg ønsker saavist ikke at nogen skal stemme mot sin overbevisning, men kan ikke i min bibel finde det samme — finder jeg det, skal jeg straks erkjende mit feilsyn.

Bibelen viser os jo netop baade i det gamle og nye testamente hvordan Gud talte til sit folk ogsaa ved kvinder. De dømte folket, profeterte, talte om ham i selve templet og blev sendt av Jesus for at forkynde hans opstandelse.

Hvad saa det meget omstridte punkt i Cor. 14.34 angaar, saa gir den nyere oversættelse os en ganske anden forstaaelse av. Pauli ord end vi tidligere har hat. Man vil ogsaa eritidre alle de kvinder som sammen med Jesu discipler var samlet i bøn og ventet den Helligaands utgydelse. Da Gud sendte den paa pinsedag blev alle fyldt af aanden og talte, fortælles der.

Disse bibelens egne, enkle berettelsen kan man ikke komme forbi. Bøkernes bok taler sit eget sprog, ogsaa til lægfolk.

Som det av foranstaaende vil sees, er vi ikke endnu naadd frem. Men vi har den sikre tro, at det med Guds hjælp skal lykkes os at arbeide videre med saken med samme begejstring som hittil - enkelte ting peger paa litt forstaaelse i den sidste tid.

Endelig vil vi haabe at Nordens kvinder vil hjelpe hverandre her, saa det tilslut blir de fem landes brændende krav at faa kvinder og mænd i forstaaelsesfuldt samarbeide som prester i vore kirker.

*

Efter endel diskussion blev følgende resolution enstemmig vedtat:

»Den 3dje nordiske Kvindekongress hævder at samfundet maa sikre sig kvinders

medvirken og saa paa det religiøse omraade, og da der ikke findes nogen fornuftige grunde for at utelukke kvinder fra presteembeder, er kongressen af den mening at de nuværende skranker maa fjernes, saa at kvinder som føler sig kaldet til det, uhindret kan beklæde geistlige embeder.«

Kilde

Kvinden og Samfundet. Nr. 15. 1924.

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

Foredrag, Kvindebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/dorothea-schjoldagers-foredrag-om-kvindelige-praester-1924>